

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **T. M.**
státní příslušností Ukrajina
zastoupena opatrovnici JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou
sídlem Klimentská 1652/36, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2017 č.j. OAM-1026/ZA-ZA11-ZA15-2016

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 1. 2017 č.j. OAM-1026/ZA-ZA11-ZA15-2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené opatrovnici žalobkyně JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, sídlem Praha 1, Klimentská 1652/36, se přiznává odměna v částce 800 Kč, která jí bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž její žádost o udělení mezinárodní ochrany byla označena za nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu a dále bylo vysloveno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „Dublinské nařízení“), je Polská republika.
2. Žalobkyně nejprve uvedla, že pochází z Doněcké oblasti na Ukrajině, kde probíhá ozbrojený konflikt. Podle žalobkyně samotná skutečnost, že věk ani příbuzenské vztahy nenaplňují podmínky podle čl. 8 a čl. 9 Dublinského nařízení, není důvod, pro nějž by nebylo možné aplikovat čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Žalobkyně rovněž namítla, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), když tyto skutečnosti nezjistil tak, aby o nich nebyly důvodné pochybnosti. Žalovaný zároveň nesplnil svou povinnost dle čl. 4 odst. 1 a 2, dle nichž musí správní orgán písemně v jazyce, jemuž žadatel rozumí, nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí, žadatele informovat o uplatňování Dublinského nařízení. Žalobkyně dodala, že prchá před válečným konfliktem, který v Doněcké oblasti probíhá; o mezinárodní ochranu v Polské republice požádat může, ale obává se, že ji Polsko před případným fyzickým útokem neochrání. Podle žalobkyně by jí v Polsku hrozilo reálné riziko špatného zacházení a její azylová žádost by nebyla řádně vyhodnocena, což by v důsledku vedlo k jejímu přemístění na Ukrajinu. To by vzhledem k azylově relevantním důvodům vedlo k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně podotkla, že v České republice žije rovněž její bratr, s nímž má těsné vazby. Závěrem žalobkyně namítla porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi vyslovil nesouhlas. Co se týče námítky žalobkyně o jejím neinformování o Dublinském nařízení v jazyce, jemuž by rozuměla, žalovaný oponoval tak, že dne 7. 12. 2016 žalobkyně v rámci údajů poskytnutých k žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že je schopna se dorozumět ukrajinsky, rusky a česky. Současně s výzvou k poskytnutí údajů byl žalobkyni poskytnut dokument obsahující informace o Dublinském nařízení, a to v českém jazyce; po jeho prostudování žalobkyně tento podepsala. Následně byl s žalobkyní dne 7. 12. 2016 proveden pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu, v rámci něhož se žalovaný mimo jiné dotazoval žalobkyně, zdali poučení o Dublinském nařízení četla a zda mu rozuměla. Toto žalobkyně během pohovoru potvrdila a pravdivost protokolu o tomto pohovoru stvrdila svým podpisem. Pokud jde o námitku, že žalovaný nezvážil aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení, žalovaný uvedl, že Česká republika má sice možnost posoudit předmětnou žádost, avšak toto závisí pouze na jejím správním uvážení; v této souvislosti žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016 č.j. 9 Azs 118/2016-36. K námitce žalobkyně spočívající v nerespektování jejího rodinného života žalovaný uvedl, že z výpovědi žalobkyně vyplývá, že její děti (dcera a syn) žijí na Ukrajině; na území České republiky dle výpovědi žalobkyně pobývá pouze její bratr s jeho rodinou; pokud jde však o bratra žalobkyně, tento není rodinným příslušníkem ve smyslu čl. 2 písm. g) a h) Dublinského nařízení. Žalovaný dále odkázal na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a tuto částečně zopakoval, pokud jde o

námítku, že v Polské republice dochází k systémovým nedostatkům, na jejichž základě žalobkyni hrozí reálné riziko špatného zacházení. Závěrem žalovaný navrhl zamítnout žalobu.

4. Žalobkyně k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalobkyně s takovým projednáním věci vyslovila souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Z těchto důvodů, jakož i z důvodu, že tento postup je v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., soud o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně, občanka Ukrajiny, jež byla držitelkou schengenského víza vydaného Polskou republikou č. 008792105 (s platností ode dne 22. 8. 2016 do 21. 2. 2017, počtem 60 dní pobytu a mnohonásobným vstupem), dne 1. 12. 2016 podala v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 7. 12. 2016 jako jazyky, v nichž je schopna se dorozumět, uvedla: „ukrajinsky, rusky, česky“. Při pohovoru před žalovaným dne 7. 12. 2016 žalobkyně k dotazu žalovaného, zda poučení o Dublinském nařízení, které bylo součástí výzvy k poskytnutí údajů, četla a rozumí mu, odpověděla, že četla a rozumí. K dotazu, zda má důvod, proč nemůže požádat o mezinárodní ochranu v Polské republice, odpověděla, že je to pro ni cizí stát; zde žije její bratr na trvalém pobytu s celou jeho rodinou. Sama tu legálně pracovala 6 let na základě dlouhodobého pobytu. Polštině nerozumí. Na Ukrajině se nedá skoro vyřídit jiné vízum než polské; když tam vidí, že máte pobyt v Doněcku, tam vám vízum zamítnou, protože vědí, že byste se zpět nevrátili. Na otázku, zda chce závěrem pohovoru uvést nějaké skutečnosti, které by měl žalovaný vzít v potaz během posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany, odpověděla, že chce zůstat v České republice se svou rodinou. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 10. 1. 2017 č.j. OAM-1026/ZA-ZA11-ZA15-2016, jímž žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany označil za nepřijatelnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a dále vyslovil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Dublinského nařízení je Polská republika. Podle protokolu žalovaného ze dne 7. 2. 2017 (vlastnoručně podepsaného žalobkyní) žalobkyně byla seznámena v jazyce českém s obsahem tohoto rozhodnutí, přičemž obsahu rozhodnutí včetně poučení rozuměla a originální výtisk tohoto rozhodnutí převzala do svých rukou dne 7. 2. 2017; dále vzala na vědomí, že rozhodnutí žalovaného nabývá právní moci dnem doručení. Ve správním spise se dále mimo jiné nachází dokument v českém jazyce podepsaný žalobkyní s názvem „Informace o Dublinském nařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu podle článku 4 nařízení (EU) č. 604/2013“, jakož i zpráva žalovaného ze dne 20. 9. 2016 o Polsku s názvem „Polsko – Informace OAMP – Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska, dublinský systém“.
7. Soud posoudil předmětnou věc následovně.

8. Podle článku 2 písm. g) Dublinského nařízení pro účely tohoto nařízení se rozumí "rodinným příslušníkem" tito členové rodiny žadatele nacházející se na území některého členského státu, pokud tato rodina existovala již v zemi původu:

- manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/kterou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetí země,
- nezletilé děti párů uvedených v první odrážce nebo žadatele, pokud jsou svobodné, a bez ohledu na to, zda se jedná o děti manželské, nemanželské nebo osvojené ve smyslu vnitrostátního práva,
- je-li žadatelem svobodná nezletilá osoba, její otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se dospělá osoba nachází,
- je-li osoba požívající mezinárodní ochrany nezletilá a svobodná, otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se osoba požívající mezinárodní ochrany nachází.

9. V článku 3 odst. 1 a 2 Dublinského nařízení je stanoveno:

„1. Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

2. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

10. V článku 4 odst. 1 a 2 Dublinského nařízení je stanoveno:

„1. Po podání žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 20 odst. 2 v některém členském státě informují příslušné orgány žadatele o uplatňování tohoto nařízení, zejména o:

- a) cílích tohoto nařízení a důsledcích podání další žádosti v jiném členském státě, jakož i o důsledcích přestěhování se z jednoho členského státu do druhého v době, kdy probíhá řízení o určení příslušného členského státu podle tohoto nařízení a je posuzována žádost o mezinárodní ochranu; b) kritériích pro určování příslušného členského státu a jejich pořadí v jednotlivých*

stádiích řízení a jejich délce, včetně skutečnosti, že je-li žádost o mezinárodní ochranu podána v jednom členském státě, může se stát tento členský stát příslušným podle tohoto nařízení, přestože tato příslušnost nevyplyvá z uvedených kritérií; c) osobním pohovoru podle článku 5 a možnosti předložit informace o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny v členských státech, včetně způsobů, jakými žadatel může tyto informace předložit; d) možnosti odvolat se proti rozhodnutí o přemístění a případně požádat o pozastavení přemísťování; e) skutečnosti, že si příslušné orgány členských států mohou o žadateli mezi sebou vyměňovat údaje pouze za účelem plnění povinností podle tohoto nařízení; f) právu na přístup k údajům, které se ho týkají, a právu požadovat, aby nepřesné údaje, které se ho týkají, byly opraveny, nebo aby byly vymazány nezákonně zpracované údaje, které se ho týkají, jakož i o postupech při uplatňování těchto práv včetně kontaktních údajů orgánů uvedených v článku 35 a vnitrostátních orgánů na ochranu údajů, u kterých lze podat stížnost ohledně ochrany osobních údajů.

2. Informace uvedené v odstavci 1 se poskytují písemně v jazyce, jemuž žadatel rozumí, nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí. Členské státy za tímto účelem používají společný informační leták vypracovaný podle odstavce 3. Pokud je nutné, aby žadatel informacím správně porozuměl, musí být podávány i ústně, například v souvislosti s ústním pohovorem uvedeným v článku 5.“

11. Podle článku 9 Dublinského nařízení pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.
12. Podle článku 12 odst. 2 Dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Podle článku 12 odst. 4 Dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

13. V článku 17 Dublinského nařízení je stanoveno:

„1. Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18

nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.

Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.

2. Členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člancích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas.

Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace.

Dožádaný stát provede v případě potřeby veškeré nezbytné kontroly pro posouzení uvedených humanitárních důvodů a do dvou měsíců ode dne, kdy žádost obdrží, odpoví dožadujícímu členskému státu prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Odpověď, kterou se žádost zamítá, musí obsahovat odůvodnění.

Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.“

14. Žalobkyně namítala, že žalovaný nesplnil svoji povinnost podle článku 4 odst. 1 a odst. 2 Dublinského nařízení. K tomu zdejší soud uvádí, že žalobkyně nespécifikovala, jak konkrétně měl žalovaný daná ustanovení porušit, z obsahu správního spisu je však zřejmé, že žalobkyně v průběhu správního řízení vlastnoručně podepsala dokument s názvem „Informace o Dublinském nařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu podle článku 4 nařízení (EU) č. 604/2013“, jenž byl vyhotoven v českém jazyce (žalobkyně přitom český jazyk uvedla mezi jazyky, v nichž je schopna se dorozumět). Při pohovoru před žalovaným dne 7. 12. 2016 (přičemž tento pohovor probíhal na žádost žalobkyně v českém jazyce) pak žalobkyně výslovně potvrdila, že toto poučení četla a rozumí mu. Žalobkyně pak před žalovaným dne 7. 2. 2017 potvrdila, že v českém jazyce byla seznámena s obsahem napadeného rozhodnutí žalovaného a obsahu tohoto rozhodnutí včetně poučení rozumí. Zdejší soud tak dospěl k závěru, že žalobkyně byla dostatečně informována v souladu s čl. 4 odst. 1 a odst. 2 Dublinského nařízení o uplatňování tohoto nařízení, a to v českém jazyce, kterému žalobkyně zjevně rozumí a rozuměla i v době správního řízení (jak sama výslovně uvedla). Tato žalobní námitka proto není důvodná.
15. Pokud jde o námitku, že v Polsku by žalobkyni hrozilo špatného zacházení, ani tu zdejší soud neshledal důvodnou. Žalovaný se na s. 3 – 4 napadeného rozhodnutí zabýval otázkou, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, přičemž s podrobnou a srozumitelnou argumentací dospěl k závěru, že tomu tak není. Zdejší soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a podotýká, že pokud jde o situaci v Polsku z hlediska žadatelů o mezinárodní ochranu, lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho rozsudek ze dne 25. 5. 2017 č.j. 7 Azs

38/2017-73: „Judikatura Nejvyššího správního soudu se opakovaně zabývala situací v Polsku v souvislosti s přípustností přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu, srov. např. rozsudek ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, rozsudek ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37, či usnesení ze dne 6. 9. 2016, č. j. 4 Azs 174/2016 - 24, v němž dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Žádné informace ani skutečnosti totiž nenasvědčují tomu, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Není znám žádný případ zavlčení žadatele o azyl z Polské republiky na Ukrajinu. Posouzení žádosti stěžovatelky v Polské republice proto nevede k vážné obavě podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány. Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Řeč přitom není jen o soudních institucích, tedy o Evropském soudu pro lidská práva a Soudním dvoru Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem, ale především o Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně o Evropském podpůrném úřadu pro otázky azylu a dalších organizacích, ať už vládních či nevládních. Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací, že v Polsku je mezinárodní ochrana přiznávána v menším procentu případů než v některých jiných členských státech“.

16. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016 č.j. 9 Azs 27/2016-37 je mimo jiné uvedeno: „Argumentaci v kasační stížnosti soud přisvědčuje potud, že statistický rozdíl mezi úspěšností ukrajinských žadatelů v České a Polské republice je dle tvrzení stěžovatelky natolik významný (srovnej bod [6] tohoto rozsudku), že jej nelze jednoduše vysvětlit jako náhodu nebo rozličným složením žadatelů o mezinárodní ochranu v obou zemích. Svědčí o přísnějším postupu polských orgánů.

Na druhou stranu tento rozdíl sám o sobě nepředstavuje okolnost, pro kterou by se žalovaný či soud měl vážně obávat, že stěžovatelčina žádost nebude v Polsku dostatečně posouzena a že dojde k jejímu navrácení na Ukrajinu v rozporu se zásadou non-refoulement. Jedná se o možnou indicii, která však bez poznatků o tom, že by posouzení žádostí ukrajinských občanů ze strany Polské republiky bylo pouze paušální, formalizované, nezohledňující specifika konkrétních případů a bez možnosti účinného opravného prostředku, nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně posuzovány.

Ze stejných důvodů nebyl podstatný odkaz stěžovatelky na polský internetový článek, kterým chtěla prokázat, že polské orgány přísněji posuzují možnost vnitřního přesídlení, a proto ukrajinským žadatelům méně často udělují doplňkovou ochranu.“

17. Soud se jak s odůvodněním napadeného rozhodnutí, tak i se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a dodává, že žalobkyně nenamítla žádné konkrétní skutečnosti či důkazy, s výjimkou zprávy mezinárodní organizace IRIN z roku 2015, na niž odkázala v rámci svého návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a z níž má vyplývat statisticky nízká úspěšnost ukrajinských žadatelů o azyl v Polské republice – tento statistický rozdíl však, jak plyne ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Azs 27/2016-37, nepředstavuje okolnost, pro kterou by se zdejší soud měl

vážně obávat, že žádost žalobkyně nebude v Polsku dostatečně posouzena. Ani tato žalobní námitka tudíž není důvodná.

18. Žalobkyně dále namítala, že samotná skutečnost, že věk ani příbuzenské vztahy nenaplní podmínky podle článku 8 a 9 Dublinského nařízení, není důvod, pro který by nebylo možné aplikovat článek 17 odst. 1 Dublinského nařízení, protože mělo dojít k porušení § 3 správního řádu. Zdejší soud v souvislosti s touto žalobní námitkou dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
19. Jak vyplývá ze správního spisu, na území České republiky se nachází bratr žalobkyně. Žalobkyně při pohovoru před žalovaným dne 7. 12. 2016 zdůraznila, že v České republice žije její bratr se svojí rodinou, přičemž podotkla, že chce zůstat v České republice se svojí rodinou. V daném případě je nesporné, že žalobkyni nelze považovat za rodinného příslušníka svého bratra ve smyslu článku 2 písm. g) Dublinského nařízení.
20. Jelikož žalobkyně byla držitelkou schengenského víza vydaného Polskou republikou č. 008792105 (s platností ode dne 22. 8. 2016 do 21. 2. 2017, počtem 60 dní pobytu a mnohonásobným vstupem), jehož platnost ke dni 1. 12. 2016, kdy žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, skončila před méně než šesti měsíci, za běžných okolností by bylo lze dospět k závěru, že je dána příslušnost Polské republiky k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně však v průběhu správního řízení upozornila žalovaného na skutečnost, že na území České republiky žije její bratr se svojí rodinou, přičemž s touto rodinou chce žít i žalobkyně, jež v České republice 6 let legálně pracovala. V daném případě tedy vyvstaly takové okolnosti, které by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném použití diskrečního ustanovení.
21. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na jeho rozsudek ze dne 28. 3. 2017 č.j. 6 Azs 16/2017-61:

„V rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, Nejvyšší správní soud tyto závěry upřesnil a konstatoval: ‘(...) diskrece je v právním státě vždy nějak omezena nebo vymezena, a není a nemůže být nelimitována, neboť v opačném případě by byl vytvářen prostor pro libovůli, která je nepřijatelná. Ani správní uvážení ohledně toho, zda bude aplikováno správní uvážení obsažené v čl. 17 odst. 1 nařízení, tak nelze provádět zcela neomezeně. (...) Vyjádření suverenity v podobě atrakce posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným státem tak neznamena právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17. odst. 1 nařízení Dublin III učinit.... Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevýjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (...).’ (srov. bod 34) Nejvyšší správní soud tedy v posledním citovaném rozsudku dospěl k právnímu závěru, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, správní orgán je povinen učinit úvahu, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění.

Tyto závěry poté potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, 5 Azs 229/2016 - 44, v němž uvedl: ‘...V tomto kontextu je třeba připomenout, že stěžovatel již při pohovoru ve správním řízení uváděl, že má v ČR přítelkyni. I v daném případě tedy vyvstaly takové okolnosti, které by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném

použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. V takovém případě ovšem měl žalovaný, jak potvrzuje citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, povinnost nepoužítí uvedeného ustanovení alespoň stručně odůvodnit tak, aby měly správní soudy možnost v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. a s výše citovanou judikaturou přezkoumat, zda žalovaný v tomto případě nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil. '

...

V napadeném rozhodnutí však chybí úvaha o nevyužití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III, přičemž jak plyne z výše citované judikatury, za takovýchto skutkových okolností jako v posuzovaném případě má správní orgán tuto úvahu učinit. Tyto závěry neznamenají, že žalovaný má povinnost diskreční ustanovení aplikovat, má se však otázkou jeho nevyužití zabývat s ohledem na specifické okolnosti hodné zřetele, a to v případě stěžovatele s ohledem na tvrzený zásah do práva na jeho rodinný život z důvodu, že na území České republiky trvale žije družka a malé dítě stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto shledal tuto kasační námitku důvodnou.“

22. Zdejší soud se s citovanou judikaturou ztotožňuje a nevidí důvodu, proč se od ní v posuzovaném případě odchýlit (pokud jde o usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Azs 118/2016-36, na něž odkazoval žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, soud podotýká, že toto usnesení bylo vydáno dne 28. 7. 2016, přičemž shora citovaný rozsudek je o osm měsíců novější). V dané věci vyšly najevo skutečnosti, jež měly vést žalovaného k provedení úvahy o tom, zda aplikovat diskreční ustanovení dle článku 17 odst. 1 Dublinského nařízení – legální pobyt bratra žalobkyně a jeho rodiny na území České republiky takovou skutečností bezpochyby je. V takovém případě, přestože žalobkyně výslovně neodkazovala na článek 17 odst. 1 Dublinského nařízení, byl žalovaný povinen se zabývat otázkou, zda aplikovat diskreční oprávnění dle článku 17 odst. 1 Dublinského nařízení. To neznamená, že žalovaný měl automaticky povinnost diskreční ustanovení aplikovat, měl se však otázkou jeho využití či nevyužití zabývat. V napadeném rozhodnutí ovšem taková úvaha absentuje. Pokud jde o námitku žalobkyně o porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s tvrzeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobkyně, soud podotýká, že vzhledem k tomu, že žalovaný neprovedl žádnou úvahu ohledně aplikace diskrečního oprávnění ve smyslu článku 17 odst. 1 Dublinského nařízení, přičemž tuto úvahu je povinen provést v dalším řízení, je tato žalobní námitka s ohledem na zrušující výrok tohoto rozsudku bezpředmětná.
23. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.
24. Žalobkyně měla ve věci úspěch, náleží jí proto náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by jí v řízení o žalobě vznikly jakékoliv důvodně vynaložené náklady, neboť žalobkyně při podání žaloby nebyla právně zastoupena a od soudního poplatku byla osvobozena ze zákona (srov. § 11 odst. 2 písm. i/ zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení tak nemá. Z uvedených důvodů soud ve druhém výroku žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

25. Ustanovené opatrovnici (advokátce) se dle § 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, použitého přiměřeně dle § 64 s.ř.s. a s přihlédnutím k § 7 bodu 2., § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, přiznává odměna za zastupování 500 Kč za jeden úkon právní služby (převzetí zastoupení) a paušální náhrada hotových výdajů za jeden úkon ve výši 300 Kč, celkem částka 800 Kč. Ustanovená opatrovnice (advokátka) pak není plátkyní DPH. Odměna opatrovnice žalobkyně v celkové výši 800 Kč jí bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. června 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně